

den Triumf for den blombergske Tro, hun nu saa længe havde arbejdet paa. Kun ved en virkelig fuldbyrdet Omvendelse her paa Kærsholm vilde hun føle sig tilfredsstillet.

Og Lønnen havde hun jo i Beredskab, — tænkte hun med et nyt og kærlighedsfuldt Blik paa Inger.

Paa Præstefolkene havde Pers Tale gjort et godt Indtryk. Om det saa var Fruen, begyndte hun at formildes, — hun var nu engang svag overfor enhver Anerkendelse af hendes Mand, selv naar den hidrørte fra en Vantro — og desuden dømte hun uvilkaarlig mindre strengt nu, da hun var bleven beroliget ved at vide, at Per snart vilde være borte.

Inger var bleven højst betuttet, dengang Per rejste sig. Hvad nu? tænkte hun og blev ganske bleg. Hans underlige Væsen havde efterhaanden foruroliget hende, — hun var tilsidst bleven grebet af den Slags Uhygge, der bemægtiger sig En ved Siden af en ladt Kanon. Efterat det var gaaet op for hende, at han vilde holde en Tale, beroligedes hun forsaavidt, som hun saa mente at forstaa Grunden til hans Aandsfraværelse. Men samtidig blev hun Bytte for en ny Nervøsitet. Under den første Del af hans Tale sad hun med Hjertet i Halsen af Angst for, at han skulde gaa i Stykker i den, — og der gik en Befrielsens Varmebølge igennem hende, da hun mærkede, at